

úpadcových věřitelů. V řízení před prvním soudem však nebylo nic předneseno o zahájení úpadkového řízení na jmění Růženy H-ové a o jeho vlivu na onu povinnost, ač i okolnosti soudu známé, o něž strana své nároky neb obrany opírá, musí býti ve sporu tvrzeny, a není přípustné bez přednesu stran je učiniti podkladem rozhodnutí (srov. rozh. sb. n. s. čís. 2761, 5464). Jde tedy o nepřipustnou novotu, jež ostatně jest vzhledem k § 12 úpadkového řádu bezvýznamná, neboť zahájení úpadkového řízení nemá vliv na postavení vnučeného správce (srov. též rozhodnutí nejv. s. sb. čís. 3595). Jest tedy posuzovati věc jen se stanoviska vnučené správy. Žalobce jako vnučený správce vstoupil podle ustanovení § 111 ex. ř. do nájemní smlouvy se žalovaným. Do této smlouvy, kterou sám uvádí jako podklad práva k výpovědi a na niž se odvolává, vstupuje jako do celku ve všech bodech, přejímaje z ní nejen veškerá práva, nýbrž i všechny povinnosti (srov. též návod pro vnučené správce čl. 36—39 a rozhodnutí n. s. sb. čís. 3451, 5173). Dal-li žalobce na základě této smlouvy výpověď a vystupuje-li jako samostatná procesní strana, musí proti sobě dáti platiti všechny námitky, jež by mohly býti z oné smlouvy uplatňovány proti pronajímatelovi (srov. rozh. sb. n. s. čís. 4190), tedy i námitku podle § 1052 obč. zák., a, byla-li námitka ta uznána oprávněnou, jest povinen splniti povinnosti tímto zákonným předpisem spolusmluvníku uložené. Nelze přisvědčiti tvrzení dovolání, že žalobce nemůže za majitelku domu nic platiti a tudíž ani tento závazek splniti. Závazek tento, jenž by se stal účinným výpovědí a dnem vystěhování, stal by se výdajem vnučené správy, jak bylo šíře odůvodněno v rozhodnutí n. s. sb. čís. 9339. Běží tu o výdaje spojené s vnučenou správou a s úkonem vnučeného správce, který vypovídá nájemníka z bytu; vnučený správce má možnost náhradu za tyto výdaje si opatřiti (§ 120 čís. 4 ex. ř. a čl. 26, 73, 74 návodu pro vnučené správce). Žalobce však na svém stanovisku setrvává a vzájemné plnění nejen nenabízí, nýbrž ještě v dovolání odpírá, proč se nemůže s úspěchem dovolávati odst. II. nájemní smlouvy (§ 1052 obč. zák.). Toto právní hledisko platí o obou výpovědních důvodech, neboť oba dva jsou uplatňovány jen ze smlouvy.

Čís. 12064.

Výpověď daná družstvem čekatelům pro nezaplacení dlužného nájemného jest předčasná, nebylo-li v době, kdy výpověď byla dána, nájemné ještě určeno (schváleno ministerstvem sociální péče). Ustanovení § 406 c. ř. s. a §§ 903 a 904 obč. zák. nelze tu použiti. Teprve, když bylo stanovené nájemné podle stanov schváleno ministerstvem sociální péče a čekatelé o tomto schválení byli vyrozuměni, lze mluvit o povinnosti plniti smlouvu nájemní placením nájemného a o porušení této povinnosti ve smyslu stanov, pro které smí býti dána držiteli bytu výpověď.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Rv I 1878/32.)

Žalující stavební družstvo dalo žalovaným čekatelům výpověď z bytu. Procesní soud své stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o výpověď z bytu danou žalovaným dne 8. října 1930 ke dni 1. ledna 1931 z důvodu nezaplacení dlužného nájemného, tedy z důvodu neplnění čekatelské smlouvy, jež jest, pokud jde o užívání bytu, ve své podstatě smlouvou nájemní. Odvolací soud zjistil podle § 21 stanov žalujícího družstva, že »nájemné se stanoví tak, aby zachována byla jednak výnosnost, jednak obecně prospěšný ráz pronajatého domu a jest podrobeno, jakož i každá jeho změna schválení ministerstva sociální péče.« Správně proto uznal odvolací soud, že, pokud nájemné takto určeno nebylo, totiž, pokud stanovené nájemné nebylo schváleno ministerstvem sociální péče, nemohli ani žalovaní věděti o jeho výši a nebyli ovšem povinni ani nájemné dosud neschválené, tedy neurčité výše platiti. Poněvadž teprve při ústním jednání dne 23. února 1932 žalující družstvo vzneslo námitku, že žalovaní nájemné nezaplatili a teprve při tomto roku předložilo potvrzení ministerstva sociální péče z 22. února 1932 o schválení nájemného na 15.818 Kč 18 h určeného, a žalovaní teprve při této příležitosti se dověděli o právoplatném stanovení nájemného, nebyla výpověď daná žalovaným v říjnu 1930, tedy v době, kdy ještě nájemné podle § 21 stanov nebylo schváleno, z důvodu nezaplacení nájemného odůvodněna. Rozhoduje tu čas, kdy výpověď byla dána, by mohlo býti posouzeno, zda výpověď jest účinnou, proto nemá tu význam ustanovení § 406 c. ř. s., ani ustanovení §§ 903 a 904 obč. zák., na které se žalující družstvo odvolává. Teprve, když bylo stanovené nájemné podle § 21 stanov schváleno ministerstvem sociální péče a čekatelé o tomto schválení bylo vyrozuměni, lze mluvit o povinnosti plniti smlouvu nájemní placením nájemného a o porušení této povinnosti ve smyslu § 21 stanov, pro které držitelé bytu smí býti dána výpověď. Výpověď před touto dobou byla proto správně uznána za bezúčinnou.

Čís. 12065.

Nebylo-li přenesení poručenství rakouským soudem na soud tuzemský schváleno nejvyšším soudním dvorem ve Vídni, nenabylo účinnosti a jest usnesení tuzemského soudu, jímž bylo dáno svolení k osvojení rakouského nezletilce, i s předchozím řízením zmatečné.

Je-li osvojenec příslušníkem rakouským, jest otázku, zda jest nutným přivolení dítěte, jeho příbuzných a zástupců nebo jiného úřadu, rozhodnouti podle právního řádu rakouského.

Jde-li jen o to, zda má býti nahrazeno odpírané svolení oprávněné osoby svolením příslušného opatrovnického soudu, nelze do výroku pojmati již ustanovení o tom, jakého příjmení bude dítě užívati.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, R II 391/32.)

Okresní soud Brno-město svolil k tomu, by nezletilá Augusta M-ová byla osvojena manželi B-ovými, a dodal, že osvojené dítě bude užívati příjmení osvojitelů »B-ová«. Rekursní soud k rekursu matky dítěte napadené usnesení potvrdil.